

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 5 października 2020 r. w sprawie T-538/18, Gesamtverband Verkehrsgewerbe Niedersachsen eV (GVN) / Komisja Europejska, wniesione w dniu 7 grudnia 2020 r. przez GVN

(Sprawa C-666/20 P)

(2021/C 44/41)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Gesamtverband Verkehrsgewerbe Niedersachsen eV (GVN) (przedstawiciel: C. Antweiler, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, Land Niedersachsen

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie w części w wyroku Sądu z dnia 5 października 2020 r., GVN / Komisja (T-583/18, EU:T:2020:467) w brzmieniu pkt 1 i 2 sentencji;
- Na wypadek stwierdzenia zasadności odwołania, uwzględnienie w pełnym zakresie żądania wysuniętego w pierwszej instancji zmierzającego do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 12 lipca 2018 r. C(2018) 4385 final ⁽¹⁾.

Zarzuty i główne argumenty

Po pierwsze, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 47 ust. 2 Karty praw podstawowych i dopuścił się uchybienia proceduralnego poprzez całkowite pominięcie istotnych z punktu widzenia wydania rozstrzygnięcia argumentów wnoszącej odwołanie dotyczących przesłanek, przy spełnieniu których niemieckie kraje związkowe są uprawnione na podstawie § 64a Personenbeförderungsgesetz (niemieckiej ustawy o przewozie osób, PBefG) do zastąpienia § 45a tej ustawy przez prawo krajów związkowych.

Po drugie, wnoszący odwołanie podnosi szereg naruszeń prawa Unii.

Po pierwsze, zdaniem wnoszącego odwołanie prawo Unii zostało naruszone, ponieważ Sąd stwierdził w pkt 36 zaskarżonego wyroku, że pomiędzy stronami bezsporne było, iż ustawodawca niemiecki w drodze § 45a PBefG i § 8 ust. 4 zdanie trzecie PBefG wyłączył z zakresu stosowania rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 ⁽²⁾ rekompensaty finansowej w zakresie publicznego transportu pasażerskiego osób korzystających z biletów okresowych w ramach transportu osób w związku z edukacją. W związku z tym Sąd pominął fakt, że Republika Federalna Niemiec nie zgłosiła Komisji Europejskiej ani § 45a PBefG, ani § 8 ust. 4 zdanie trzecie PBefG zgodnie z art. 3 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia nr 1370/2007.

Ponadto wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd niesłusznie założył w pkt 40 i nast. zaskarżonego wyroku, że ustawodawca może, na podstawie art. 3 ust. 3 rozporządzenia nr 1370/2007, nie tylko wyłączyć z zakresu stosowania tego rozporządzenia przepisy dotyczące rekompensaty finansowej z tytułu obowiązku świadczenia usług publicznych w zakresie transportu uczniów i stażystów, ale może również, bez dalszych wyjaśnień, ograniczyć zakres tego wyłączenia, zmieniając taką decyzję w celu ponownego włączenia takich rekompensat do zakresu stosowania rozporządzenia nr 1370/2007. Zmiana uznana przez Sąd za dopuszczalną stanowi bowiem *actus contrarius* w stosunku do decyzji wydanej na podstawie art. 3 ust. 3 zdanie drugie rozporządzenia nr 1370/2007; podlega ona zatem tym samym formalnym warunkom skuteczności, które nie są tu spełnione w przypadku braku powiadomienia Komisji o zmianie.

Wreszcie wnoszący odwołanie podnosi naruszenie prawa Unii, w szczególności art. 107 i 108 ust. 3 TFUE, ponieważ w odniesieniu do drugiego zarzutu Sąd wyszedł z założenia, że Land Niedersachsen nie przyznaje przedsiębiorcom pomocy państwa na podstawie § 7a Niedersächsisches Nahverkehrsgesetz (dolnosaksońskiej ustawy o transporcie lokalnym, NNVG), mimo że wszystkie przedsiębiorstwa komunalne otrzymały od podmiotów realizujących zadania publiczne w całości środki finansowe, które Land Niedersachsen udostępnia tym gminnym podmiotom realizującym zadania publiczne. Wbrew ocenie Sądu, nie jest możliwe rozróżnienie pomiędzy działalnością podmiotów realizujących zadania publiczne w ramach władztwa państwowego z jednej strony, a ich działalnością gospodarczą jako udziałowców kontrolowanych przez nie przedsiębiorstw transportowych z drugiej strony.

- (¹) Decyzja Komisji Europejskiej donośnie do nie wnoszenia sprzeciwu względem środków ustanowionych zgodnie z § 7a Niedersächsisches Nahverkehrsgesetz (sprawa SA.46538 [2017/NN]) (Dz.U. 2018, C 292, s. 1).
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz.U. 2007, L 315, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 5 października 2020 r. w sprawie T-255/17, Les Mousquetaires i ITM Entreprises / Komisja, wniesione w dniu 15 grudnia 2020 r. przez Les Mousquetaires i ITM Entreprises SAS

(Sprawa C-682/20 P)

(2021/C 44/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszące odwołanie: Les Mousquetaires S.A.S., ITM Entreprises S.A.S. (przedstawiciele: adwokaci N. Jalabert-Doury i K. Mebarek)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie pkt 2 sentencji wyroku Sądu w sprawie T-255/17;
- uwzględnienie żądań przedstawionych przez wnoszące odwołanie w pierwszej instancji i stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 1057 z dnia 9 lutego 2017 r. oraz decyzji Komisji C(2017) 1361 z dnia 21 lutego 2017 r., nakazujących spółkom Intermarché i Les Mousquetaires oraz wszystkim spółkom kontrolowanym przez nie bezpośrednio lub pośrednio poddanie się kontroli zgodnie z art. 20 ust. 1 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami całego postępowania, w tym kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy dotyczy naruszeń prawa i braku uzasadnienia w ramach analizy skuteczności środków zaskarżenia dotyczących przebiegu kontroli.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 6 i 8 EKPC, art. 296 traktatu oraz art. 20 ust. 4 rozporządzenia nr 1/2003, ponieważ Sąd nie dopełnił obowiązku uzasadnienia i ograniczenia decyzji w sprawie kontroli.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa i rozporządzenia nr 1/2003, ponieważ Sąd uznał, że faza postępowania „przed podjęciem działań związanych z zarzutem popełnienia naruszenia” nie podlega rozporządzeniu.